

GIANG SƠN CÁ MỸ NHÂN

Tiếng vó ngựa dồn dập phi đến, vệ binh đông như kiến kéo ra cửa thành quan sát dân chúng đang tụ họp nơi đây.

Trên thành lúc này một tràng tiếng kèn trống thốt lên báo động. A Tam, A Tứ, Tiểu Thất cấp tốc bay lên thành, nói:

– Tiểu Tà Bang chủ, không xong rồi, anh hãy nghĩ cách thoát thân mau lên đi.

Tiểu Tà nói:

– Vội vã làm gì, quan trọng nhất là đừng để chúng phá tiêu xa, nếu không thì chúng ta lỗ vốn chết.

Một tên tướng lãnh độ ngũ tuần, râu dài đến ngực, tay cầm thanh long đao, chỉ vào Tiểu Tà nói:

– Xông lên!

Một đoàn chiến mã tung vó vượt qua, đồng thời có tên lính còn muốn dùng thuốc nổ phá tung tiêu xa của bang Thông Thực.

Tiểu Tà thấy vậy thì vội la lên:

– Dừng tay!

Tiếng la chấn động không trung, uy lực phi thường, áp đảo tinh thần đối phương, làm cho không ai dám hung hăng nữa.

Tiểu Tà tức giận:

– Muốn kiếm chuyện nữa sao?

Tên tướng cầm đầu lăm le thanh long đao trên tay, nói:

– Phản tặc! Người dám phá cổng thành Thái Nguyên thì bốn chức tước đối không dung tha người.

Tiểu Tà nói:

– Ngài là Thái Nguyên đô đốc ư? Xin nói rõ một chút, ai là kẻ tạo phản?

Tướng cầm quân chính là Lý Thu Sơn, lão trợn mắt nói:

– Cửa thành bị vỡ, còi thành báo động, còn không phải là tạo phản?

Tiểu Tà cười:

– Việc quan trọng là ngài kéo quân vào thành, cái đó mới giống là tạo phản.

Bấy giờ Dương Kiên đã xông đến, chấp tay nói:

– Thuộc hạ xin bái kiến đô đốc đại nhân.

Lý Thu Sơn hất hàm nói:

– Chuyện gì xảy ra vậy?

Dương Kiên chấp tay:

– Bẩm đô đốc, cửa thành bị sập, thuộc hạ tưởng là có phản loạn nên mới báo động.

Lý Thu Sơn gằn giọng:

– Tại sao không duyên không cớ mà cửa thành bị sập?

Dương Kiên mặt tái ngắt, không biết trả lời ra sao. Tiểu Tà đắc ý nói:

– Sao không trả lời? Thưa đô đốc đại nhân, chẳng qua đây chỉ là một cuộc đánh cá.

A Tam bộp chộp xen vào:

– Đô đốc đại nhân! Dương đại quan vừa đánh cuộc với bang chủ chúng tôi, nếu Tiểu Tà bang chủ hét một tiếng mà làm sập cửa thành thì Dương đại quan sẽ không bắt tội.

Lý Thu Sơn nổi giận:

– Ai cho phép các người đem cửa thành ra mà đánh cuộc? Không sợ mất mạng ư?

Tiểu Tà cười:

– Nếu phạm tội thì không riêng một mình tôi, vì chính Dương đại quan đã đem việc này ra đánh cuộc, và tôi là người thắng cuộc.

Lý Thu Sơn gằn giọng:

– Chỉ vì một cuộc chơi mà cũng làm náo loạn quân mã trong thành. Được rồi, để bổn chức xem gan người to bao nhiêu.

Dứt lời, lão vung thanh trường đao tới như muốn chém Tiểu Tà.

Bất ngờ trong hàng ngũ vệ binh có hai người bước ra, ai trông thấy cũng phải kinh ngạc, vì đó là Siêu Vương gia và Tiểu Vương gia.

Thấy Siêu Vương gia xuất hiện, ai nấy đều cúi mình hành lễ. Siêu vương gia hỏi:

– Lý đô đốc! Chuyện gì xảy ra vậy?

Lý Thu Sơn cung kính đáp:

– Bẩm Vương gia, tiểu tử này nói năng bữa bãi, quấy nhiễu dân chúng trong thành, rõ ràng là một tên lưu manh. Hạ quan sẽ bắt hẩn chịu tội.

Siêu Vương gia nhăn mặt nói:

– Làm quan phải xử lý sao cho dân kính phục, nếu quả như đây là cuộc đánh cá thì đô đốc đâu thể quy cho hẩn tội nói năng bữa bãi, quấy nhiễu dân chúng.

Lý Thu Sơn vẫn nghiêm giọng:

– Vương gia dạy chí phải, nhưng tên lưu manh này đã phạm tội nhiều lần, lần này thì không thể buông tha được.

Siêu Vương gia lộ vẻ lo lắng, ông muốn che chở cho Tiểu Tà trong việc làm sập cửa thành này quả là có khó khăn.

Tiểu Tà thấy vậy thì cười nói:

– Xin đại quan cứ an tâm, việc này không phải trách nhiệm chỉ riêng một mình văn bối. Văn bối đã cùng Dương đại nhân đánh cuộc, chỉ vì cửa thành không kiên cố nên mới sập mà thôi.

Tiểu Tà giải thích cứ như đùa khiến cho ai nghe cũng thấy tức cười. Siêu Vương gia quay sang Dương Kiên hỏi:

– Việc này có thật không?

Dương Kiên cúi đầu chấp tay nói:

– Hạ quan không biết người này có tà môn, chỉ một tiếng hét mà làm sập cửa thành kiên cố. Hạ quan xin chịu phạt, chỉ mong đại quan xử nhẹ cho.

Lý Thu Sơn bất đắc dĩ nói:

– Bỏn chức cũng khó bắt tội người. Cũng may là chưa đốt lửa trên Phong Hỏa Đài, chứ nếu kinh động đến kinh thành thì e rằng đầu người và ta khó mà bảo toàn được.

Siêu Vương gia hòa giải:

– Cũng may chuyện không to tát gì mấy, có lẽ cửa thành lâu ngày không tu bổ nên dẫn đến tình trạng sập mà thôi. Bản Vương gia sẽ cho người sửa lại.

Rồi quay sang tiêu xa của Tiểu Tà, lão nói:

– Trong xe chở gì đó.

Tiểu Tà bình thản:

– Ngân phiếu! Nghề làm ăn mà.

– Nhiều vậy sao?

Tiểu Tà cười:

– Nó là thiên hạ đệ nhất tiêu.

Lý Thu Sơn đột nhiên hỏi:

– Tiêu xa lớn như vậy thì làm sao qua khỏi cửa thành?

Tiểu Tà đắc ý nhìn qua Dương Kiên, cười nói:

– Lúc nãy thì không được, nhưng bây giờ thì được rồi.

Dương Kiên tức giận nói:

– Chưa được, trong thời gian sửa chữa cửa thành thì không cho ai qua lại cả, nếu người muốn thì cứ tìm đường khác mà đi, bằng không thì ta sẽ tịch thu tiêu xa

của người đó.

Lý Thu Sơn nhượng bộ:

– Thôi cho hấn qua đi.

Quan binh dạ ran một tiếng, rồi đồng loạt tránh sang một bên để cho tiêu xa lên đường, từ trước đến nay chắc chỉ có Tiểu Tà là người đầu tiên được đặc ý như vậy.

A Tam cầm kèn hiệu thổi, tiêu xa khởi hành.

A Tứ la lên:

– Thiên hạ đệ nhất tiêu.

Tiêu xa tiếp tục chạy đi, cuối cùng thì sự việc trắc trở cũng được giải quyết êm thấm.

Một cuộc quảng cáo ngoạn mục, nguy hiểm, kinh động đến cả quan quân triều đình như vậy thì chỉ có bang Thông Thực của Tiểu Tà mới làm được mà thôi.

o O o

Nơi kinh thành...

Vào mùa đông, trời trở lạnh nhưng đường phố vẫn rộn rịp người buôn kẻ bán, ngựa xe dập dềnh. Tiểu Tà một mình dò đường lần mò đến chốn phồn hoa đô hội này để tìm mối làm ăn.

Dừng chân trước một tửu quán, Tiểu Tà thấy một lão nhân đang ngồi uống rượu một mình, muốn làm quen nên hấn lập tức lân la đến ngồi chung bàn, tíu lia:

– Lão bá! Trời lạnh quá, văn bồi ngồi chung nhé.

Ông lão không muốn có người ngồi chung nên thản nhiên uống rượu, mặc kệ câu nói của Tiểu Tà.

Tiểu Tà thấy vậy liền gọi tiểu nhị mang đến rượu thịt, cũng tự nhiên ăn uống. Qua một lúc, hấn lại hỏi ông lão:

– Lão bá! Tứ hải giai huynh đệ nên xin lão bá đừng chấp nhất. Văn bồi xin hỏi hoàng thượng hiện đang ở nơi nào.

Ông lão giật nảy người, nhìn Tiểu Tà gắt:

– Đồ điên!

Rồi lập tức gọi tiểu nhị đến tính tiền, rời khỏi tửu điếm.

Tiểu Tà thất vọng, chạy sang bàn bên cạnh, nơi có ba vị khách đang vui vẻ uống rượu, cười câu tài nói:

– Các vị đại thúc, tôi muốn hỏi thăm một người...

Thái độ của Tiểu Tà rất thành thật, khiến cho ba vị khác có cảm tình ngay.

Một trung niên lớn tiếng nói:

– Tiểu huynh đệ muốn hỏi thăm ai?

Tiểu Tà mừng rỡ, vội nói:

– Đại huynh có biết hoàng thượng đang ở đâu không?

Người trung niên nghe thế thì run bắn lên, nói:

– Ta không rõ... người...

Rồi cũng như ông lão, ba người khách vội kêu tiểu nhị tính tiền, sau đó rời khỏi quán thật nhanh.

Tiểu Tà ngơ ngác:

– Tại sao một quý nhân tôn kính như vậy mà không ai biết đến chứ?

Tiểu Tà tiếp tục chạy đến các bàn khác để hỏi nhưng rốt cuộc vẫn không có ai trả lời, hấn tức giận la lớn:

– Các người sống tại kinh thành mà tại sao không biết hoàng thượng ở đâu vậy?

Quan khách nghe thấy Tiểu Tà la như vậy thì ai cũng thất kinh, đứng dậy bỏ đi hết.

Tiểu Tà thở dài:

– Có gì mà sợ? Ta có phải là ma quỷ đâu?

Chợt thấy một tên tiểu nhị từ trong quán chạy ra nói:

– Ông nội của tôi ơi, xin đừng hỏi đến hoàng thượng nữa có được không vậy? Khách khứa chạy hết là chuyện nhỏ, nhưng chẳng lẽ ông muốn quán chúng tôi bị chặt đầu hết hay sao?

Tiểu Tà ngạc nhiên nói:

– Các người tưởng ta đùa giỡn ư? Ta thật lòng muốn tìm hoàng thượng mà.

Tiểu nhị hồn vía lên mây, quỳ xuống nói:

– Ông nội ơi, ông muốn gì quán chúng tôi cũng xin phục vụ đầy đủ, chỉ xin ông đừng để chúng tôi đắc tội với triều đình.

Tiểu Tà vẫn không hiểu:

– Chẳng lẽ hỏi thăm tin tức của hoàng thượng là có tội với triều đình sao?

Tiểu nhị vừa khóc vừa nói:

– Khắp thiên hạ không ai không biết thiên tử trong triều đình, cũng chẳng ai dám hỏi tin tức hoàng thượng, có phải ai muốn gặp cũng được đâu?

Tiểu Tà gật đầu ra vẻ hiểu biết:

– Thì ra các người biết mà không dám nói, vì sợ quan binh nghe được. Thôi được rồi, bây giờ ở đây không có ai, người nói nhỏ cho ta nghe đi.

Tiểu nhị sợ hãi, nhìn đáo dác rồi nói nhanh:

– Nơi Thượng Thiên phủ, về phía Tây thành.

Tiểu Tà hỏi:

– Nơi đó dành riêng cho hoàng thượng ở sao?

Tiểu nhị gật đầu:

– Đó là hoàng cung đại nội.

Tiểu Tà cười ha hả, chạy thẳng ra khỏi tử điểm. Tiểu nhị nhìn theo, thở dài ngán ngẩm, cho rằng mình vừa chạm trán một kẻ điên.

o O o

Hoàng cung vào ban đêm...

Đèn đuốc thấp sáng choang, những chiếc lồng đèn lớn treo dài theo các hành lang trông rất đẹp mắt.

Nơi Tây thành bỗng một bóng người phi thân nhẹ nhàng lên mái ngói, chính là Dương Tiểu Tà. Đứng trên một vị trí cao, hắn đưa mắt quan sát khắp chung quanh để nhận định mọi việc.

Một đội ngự lâm quân tuần tra đối gác nơi xa xa, ánh đèn lồng nhấp nhô đủ màu rực rỡ, quân canh rầm rập qua lại, ai cũng đều rất cẩn mật.

Tiểu Tà lần theo đường mái ngói, quan sát đó đây, cuối cùng dừng chân cách lầu long phụng độ vài mươi trượng, cố tình theo dõi hoạt động của mọi người nhưng vẫn không thấy bóng dáng hoàng thượng ở đâu.

Bỗng Tiểu Tà nghe thấy bên dưới mái ngói có tiếng đàn trời lên réo rắt, hắn không kềm được tính trẻ con, cất giọng vệt đực của mình hát theo.

Tiếng đàn bỗng ngưng bật, bọn vệ binh la hét âm ỉ:

– Có thích khách, có thích khách.

Tiểu Tà vội vã phóng mình ra phía sau, bất chợt hắn bắt gặp một chàng trẻ tuổi mặt rất vui tươi. Người đó trông thấy Tiểu Tà thì không những không ngạc nhiên mà còn tỏ ra rất thán phục giọng hát của hắn.

Tiểu Tà cố nín cười, nhìn người trẻ tuổi hỏi:

– Niên kỷ không lớn, không lẽ là hoàng đế sao?

Người trẻ tuổi lắc đầu:

– Ta không phải là hoàng đế, ta là em của hoàng đế, tên là Kỳ Ngọc.

Tiểu Tà gật gù:

– Thì ra là hoàng đệ. Tại sao người có mặt nơi đây?

Kỳ Ngọc nói:

– Ta đang luyện võ, nhưng mãi mà luyện không xong. Còn người vào đây làm gì?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu gia muốn vào hoàng cung bái kiến hoàng thượng để cầu cứu vì bị các quan chức âm mưu hãm hại.

Kỳ Ngọc tò mò nhìn Tiểu Tà:

– Hình như người võ công rất cao?

Tiểu Tà vênh váo:

– Đâu có! Tiểu gia chỉ có ba công phu vô địch thiên hạ mà thôi.

Kỳ Ngọc thắc mắc:

– Người phạm tội gì mà phải kêu oan?

Tiểu Tà nói:

– Ta đang bị truy nã, trong lúc chúng ta nói chuyện không chừng có đại binh kéo đến đó.

Thật vậy, bên cửa trái đã thấy nhiều vệ binh kéo tới, dẫn đầu là một trung niên to cao, ông ta hét lớn:

– Chuẩn bị cung tên, bao vây bốn phía, thấy thích khách thì giết chết không tha.

Tiểu Tà gấp rút:

– Kỳ Ngọc! Người mau nói cho ta biết hoàng thượng đang ở đâu?

Kỳ Ngọc lắc đầu:

– Ta không thể cho người biết được.

Tiểu Tà không thể chần chờ nữa, nhanh như chớp lén ra phía cửa sau, chỗ Kỳ Ngọc luyện võ rồi thoát ra ngoài.

Trung niên chỉ huy cấm vệ binh la lớn:

– Mau đuổi theo.

Tiểu Tà hoảng hồn, vội chui đại vào một căn phòng nhỏ, vào trong phòng hắn mới nhận ra đó là phòng của thái giám, trên bàn còn có một cây quạt cầm nan rất đẹp và một bộ đồ thái giám hình như vừa mới giặt, vẫn còn thơm tho.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Tà lập tức mặc vào, tay cầm quạt phe phẩy đi qua đi lại làm dáng rồi mở cửa, nhắm hướng hậu cung mà đi.

Đi được hơn bảy trượng thì lại có một tên vệ binh chạy ra cản lại:

– Tiểu công công, ngài muốn đi đâu đó?

Tiểu Tà giả tiếng eo éo nói:

– Ta... đi... hoàng thượng...

Tên vệ binh nhanh chóng bịt miệng Tiểu Tà, nói:

– Hoàng thượng long thể đang bất an, không được kinh động.

Tiểu Tà nói:

– Nhưng mà Dương công công muốn tôi đến đây.

Tên vệ binh nghe vậy thì tưởng rằng Tiểu Tà là người của Dương Chính sai đến có chuyện cơ mật nên vội tránh đường cho hắn đi qua, còn nói với theo:

– Tiểu công công hãy cẩn thận, không được nói với ai đấy nhé.

Tiểu Tà gật đầu:

– Tôi hiểu rồi.

Thuận theo tầng lầu thứ hai, Tiểu Tà lần bước tiến lên trên. Đi hết tầng lầu thì đến một thư phòng, bên trong có một tiểu thái giám đang cầm một bức họa vẽ vẽ tô tô.

Tiểu Tà tiến vào hỏi lớn:

– Người đang làm gì đó?

Tiểu thái giám giật mình, nhìn Tiểu Tà chăm chú không nói gì cả, nghiêm giọng lại nói:

– Người là ai? Thái giám trực thuộc bộ phận nào?

Tiểu Tà hình mũi:

– Mặc kệ câu hỏi đó, ta phải kiểm tra xem người đang làm gì đã.

Nói rồi hắn nhanh nhẹn giật lấy bức họa trên tay tiểu thái giám giở ra xem, trên đó có vẽ hình đàn bà, mà như không phải. Tiểu Tà cười nói:

– Hảo thái giám! Đã thiếu dải mà còn vẽ đàn bà ư?

Tiểu thái giám ấp úng:

– Trẫm... trẫm không phải thái giám. Người hỗn láo thì trẫm sẽ trị tội người.

Tiểu Tà nghe thế thì giật mình, thầm nghĩ:

– “Người này là hoàng thượng ư?”

Hắn cười to nói:

– Ta không trị tội người là may lắm rồi, người còn đòi trị tội ta ư?

Tiểu thái giám gằn giọng:

– To gan! Ta chính là hoàng thượng đây! Người chưa từng gặp trẫm sao? Mới đến à?

Tiểu Tà đáp:

– Không sai! Mới đến!

Tiểu thái giám nhất thời không biết giải thích thế nào với hắn, đành ôn tồn nói:

– Trẫm là hoàng đế, người chớ hiểu lầm!

Tiểu Tà ra vẻ nghiêm trọng nói:

– Tiểu thái giám không được nói bậy. Dương công công đã âm thầm chiếm đoạt quyền uy của hoàng đế mà người còn giả trò khi quân ư?

Tiểu thái giám tức giận:

– Tin hay không thì tùy người.

Tiểu Tà giờ tay xoa đầu tiểu thái giám, cười nói:

– Nói nãy giờ mà người vẫn còn muốn giả mạo nữa sao?

Tiểu thái giám không nói gì nữa, tức thì cởi ngay bộ y phục thái giám ra, để lộ chiếc long bào, nghiêm giọng nói:

– Người nhìn xem đây là cái gì?

Tiểu Tà thất kinh, run run giọng nói:

– Người... người... quả là hoàng thượng ư?

Tiểu thái giám gằn giọng:

– Trong hoàng cung này nếu không phải là hoàng đế thì ai dám mặc long bào?

Tiểu Tà lấy lại bình tĩnh, cả cười:

– Hoàng thượng, trong chuyện này...

Tiểu hoàng đế hừ lạnh:

– Đầu của trẫm mà người rờ mãi được ư?

Tiểu Tà như bị điện giật, vội rút tay về nói:

– Xin lỗi, xin lỗi! Đầu của hoàng thượng tròn thật.

Tiểu hoàng đế nghe kiểu tấu hài của hắn cũng không nhin được, phì cười một tiếng. Tiểu Tà thấy vậy thì thích chí nói:

– Hoàng thượng à, sao người giả làm thái giám vậy, có phải làm hoàng thượng khổ sở quá phải không?

Tiểu hoàng đế cười:

– Trẫm bất đắc dĩ thôi, sau này người ở bên cạnh trẫm được không?

Tiểu Tà nhìn vị hoàng đế trẻ tuổi nói:

– Được thì được, nhưng...

Tiểu hoàng đế cả cười nói:

– Nghe nói có thích khách nhập cung nên trẫm phải hóa trang thành thái giám để không ai để ý.

Tiểu Tà hỏi:

– Có phải Dương công công bảo như thế phải không?

Tiểu hoàng đế gật đầu:

– Đúng vậy! Từ trước đến nay Dương Chính thay trăm xử lý mọi việc, nếu không có Dương Chính thì trăm biết làm thế nào khi lên ngôi năm mới chín tuổi?

Tiểu Tà rốt cuộc đã hiểu vì sao Dương Chính có thể lạm quyền theo ý muốn, hần nói:

– Hoàng thượng, Dương Chính dù tài lực hơn người nhưng trong việc làm thì vẫn còn có nhiều khuyết điểm, hoàng thượng có tin không?

Tiểu hoàng đế lắc đầu:

– Không!

Tiểu Tà nhìn tiểu hoàng đế, cười giễu cợt:

– Tâu hoàng thượng, thật ra thì thích khách đã đến đây rồi.

Tiểu hoàng đế sợ hãi, nhìn xung quanh nói:

– Hần đang ở đâu?

Tiểu Tà đứng dậy, cười nói:

– Chính là thần đây.

Tiểu hoàng đế bĩu môi:

– Là người? Niên kỷ như người mà cũng đòi xâm nhập hoàng cung ư?

Tiểu Tà khoe khoang:

– Vậy mới đáng nói. Nhưng thật ra thì cũng không phải, thần chỉ muốn gặp hoàng thượng để trình bày chút việc oan ức mà thôi.

Tiểu hoàng đế ngạc nhiên nói:

– Có chuyện gì?

Tiểu Tà nghiêm giọng:

– Hoàng thượng có biết Chương Khắc Chính Chương đại nhân, thái thú Khai Phong bị ghép tội tham quan, có ý tạo phản và đang chuẩn bị chờ xử trảm không?

Tiểu hoàng đế lắc đầu ra vẻ không biết, Tiểu Tà lại nói:

– Toàn thành Khai Phong trên dưới đều than khóc, ai cũng nói Chương đại nhân là quan tốt tôi trung, làm sao lại có hành động tạo phản cho được.

Tiểu hoàng đế ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

– Có thể là có sự hiểu lầm, trăm sẽ ra lệnh cho Dương Chính tra xét lại cho rõ.

Tiểu Tà thở dài:

– Thôi, thôi! Như thế thì cũng bằng không thôi.

Hần biết lúc này Tiểu hoàng đế rất tin tưởng Dương Chính, có nói nữa cũng khó lay chuyển được nên lập tức tìm cách khác. Nở một nụ cười ranh mãnh, Tiểu

Tà nói:

– Hoàng thượng thấy thần như thế nào?

Tiểu hoàng đế cười to nói:

– Trẫm cũng chưa rõ, nhưng người quả thật to gan, dám cướp khâm phạm triều đình, tội này rõ ràng là có ý mưu phản.

Tiểu Tà rụt cổ nói:

– Xin hoàng thượng đừng phán nặng như thế, nếu quả thật thần là người xấu thì đã giết hoàng thượng từ lâu rồi, người có muốn thử xem phi đao của thần không?

Tiểu hoàng đế cười nói:

– Được, người thử dùng phi đao giết con tu hú đang đậu ở trên cành cây xa kia thử cho ta xem.

Tiểu Tà cười nói:

– Phi đao là một công phu võ học, hoàng thượng cũng nên luyện nó, có thể có ích cho việc trị nước an dân, bảo vệ xã tắc.

Rồi hần lập tức rút ra một cây phi đao phóng nhanh qua cửa sổ, chỉ nghe tiếng chim kêu một tiếng rồi con chim tu hú đã bị phi đao xạ trúng ngay mỏ, rớt xuống đất.

Tiểu hoàng đế há hốc mồm kinh ngạc, vỗ tay nói:

– Hảo công phu! Trẫm thật may mắn mới gặp được người như người, người còn tài năng gì nữa không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Thần có ba công phu vô địch, đó là chạy bộ, bơi và lắc xí ngẫu.

Tiểu hoàng đế cười nói:

– Chạy bộ và bơi thì trẫm không biết, nhưng lắc xí ngẫu thì trước tới giờ trẫm cũng chưa hề thua ai.

Tiểu Tà bật cười nói:

– Sự thật mà nói, nếu không có chuyện buôn bán thì chưa chắc thần đã muốn gặp hoàng thượng, vì vua mà gặp vua thì thật bất đắc dĩ.

Tiểu hoàng đế trừng mắt:

– Người dám tự xưng là vua sao?

Tiểu Tà khoát tay:

– Nói là nói vậy thôi. Chẳng phải hoàng thượng muốn kết bạn với thần ư? Làm bạn thì phải bình đẳng chứ?

Tiểu hoàng đế phì cười, không nói gì nữa.

Tiểu Tà lại nói:

– Nói gì thì nói, hoàng thượng phải giải thích cho mọi người biết thần là thanh bạch và không cho ai bắt tội thần nữa mới được.

Tiểu hoàng đế nói:

– Đừng vội thế, chưa phải là lúc đâu.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Hoàng thượng là vua thì còn sợ gì nữa.

Tiểu hoàng đế nghiêm giọng:

– Không phải là sợ hay không sợ, trẫm là vua của một nước, nếu thiên vị thì sẽ làm xôn xao triều thần và làm cho lòng dân đại loạn ngay.

Tiểu Tà gật gù:

– Hoàng thượng nói đúng, thôi thì tìm chỗ cho thần trốn đỡ mấy ngày cũng được.

Tiểu hoàng đế hấp háy mắt, cười nói:

– Nếu trẫm không làm thì sao?

Tiểu Tà vênh mặt:

– Thật ra hoàng thượng không làm thì trước sau gì tiểu thần cũng trốn được mà thôi.

Tiểu hoàng đế bật cười nói:

– Người quả là vui nhộn.

Tiểu Tà nháy mắt:

– Hoàng thượng có dám cùng thần lắc xí ngẫu không?

Tiểu hoàng đế nổi máu trẻ thơ, lập tức nói:

– Sợ gì người? Nói cho người biết, trước giờ chưa ai thắng được trẫm.

Tiểu Tà cười nhạt:

– Hoàng thượng là vua thì có ai mà dám to gan thách. Nhưng đối với thần thì khác, ăn là ăn, thua là thua đấy nhé.

Tiểu hoàng đế cười ha hả nói:

– Tùy ý người, thích cá cái gì cũng được.

Tiểu Tà háy mắt:

– Chúng ta cá giang sơn được không?

Tiểu hoàng đế cười nói:

– Người dám đem giang sơn của trẫm mà cá ư? Thế người có cái gì để chung cho trẫm?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu thần làm sao mà thua được? Nhưng để cho công bằng, thần sẽ lấy Tiểu Linh cá với hoàng thượng.

Tiểu hoàng đế không hiểu, hỏi:

– Tiểu Linh? Nó là cái gì?

Tiểu Tà nói:

– Là người, một cô gái rất đẹp. Người ta ví giang sơn với mỹ nhân, xem ra chúng ta đặt cược cũng không phải là nhỏ.

Tiểu hoàng đế gật đầu:

– Tốt.

Về nghề cờ bạc thì quả thật Tiểu hoàng đế là cao thủ hiếm thấy, nhưng làm sao bì được với Tiểu Tà, chơi cù cửa một hồi thì ngài đã mất cả giang sơn, hoàng hậu, cung tần, mỹ nữ cho hắn.

Tuy nhiên Tiểu hoàng đế cũng biết đó chỉ là một trò đùa, ngài nhìn Tiểu Tà khâm phục, nói:

– Người dạy cho trẫm cái cách mà đánh bạc đệ nhất thiên hạ đó đi.

Tiểu Tà cười:

– Được rồi, ngoài cách đánh bạc, thần cũng sẽ chỉ cho hoàng thượng vài chiêu để khỏi mất giang sơn vào tay kẻ khác.

Tiểu hoàng đế không phải là khờ khạo, nghe thế thì bất giác tỉnh ngộ, liền gật đầu với Tiểu Tà, rồi cả hai chụm đầu bàn bạc với nhau.

Qua một lúc, Tiểu Tà phát giác bên ngoài có tiếng động, vội nói:

– Dương Chính có thể đã trở về, hoàng thượng chưa tìm cho thần một nơi ẩn núp sao?

Tiểu hoàng đế cười nói:

– Chỗ nào mà chẳng được? Cứ tìm chỗ nào Dương Chính mới đi qua thì chui vào đó mà trốn.

Tiểu Tà cũng cười:

– Nói như vậy thì thần cần gì mà phải nhờ vả hoàng thượng. Thôi, thần phải đi đây, giang sơn xin hoàng thượng bảo quản cho thật kỹ.

Nói xong, Tiểu Tà nhảy xuống cầu thang, biến mất.

o O o